

Sygn. akt I C 868/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Wojtunik

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2019 roku w Jaśle

sprawy z powództwa (...)F. (...)z siedzibą w W.

przeciwko D. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 868/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 29 maja 2019 r.

Powód (...) F. (...)z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej D. R. kwoty 9.426,55 złotych, z odsetkami umownymi od kwoty 7.500 zł oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od pozostałej części roszczenia, a to od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy o nr (...), zawartej przez pozwaną z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością. Pozwana nie zwróciła pobranych środków pieniężnych, a pierwotny wierzyciel w dniu 20 kwietnia 2018 r. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, w ramach której fundusz nabył opisaną wierzytelność. Na dochodzoną kwotę składa się 7.500 złotych tytułem kapitału, a w pozostałym zakresie koszt prowizji i odsetki.

Pozwana nie zajęła stanowiska ustnie ani na piśmie, nie stawiła się na rozprawie i nie wniosła o jej przeprowadzenie pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 20 kwietnia 2018 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. a powodem (...) F. (...)z siedzibą w W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji. Jak wynika z ust. 1 tej umowy, jej przedmiotem miały być niesporne i wymagalne wierzytelności, określone

w wykazie wierzytelności stanowiącym załączniki nr 3 do umowy. Wierzytelność wobec pozwanej D. R. została wymieniona pod poz. 2426 załącznika nr 3 do umowy przelewu (dowód: wyciąg z umowy przelewu z dnia 20.04.2018 r. – k. 22 - 28, wyciąg z załącznika nr 3 do umowy przelewu – k. 35 -37).

Działając w imieniu spółki (...) Sp. z o.o. J. M. jako Kierownik Zespołu (...) Korespondencji sporządziła pisemne zawiadomienie o zmianie wierzyciela skierowane do pozwanej. Zawiadomienie nie zostało opatrzone datą, brak dowodu doręczenia go pozwanej.

Z kolei w dniu 27.04.2018 r. – powołując się na działanie w imieniu (...) S.A. sporządziło wezwanie do zapłaty kwoty 9.266,90 złotych. W aktach brak dowodu doręczenia go pozwanej (dowód: zawiadomienie o przelewie – k. 46, wezwanie do zapłaty – k. 47).

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na wskazanych wyżej dokumentach prywatnych, których autentyczność nie budziła wątpliwości. Kwestia ta nie była przedmiotem zarzutów strony pozwanej, która nie zajęła stanowiska w sprawie. Także z urzędu Sąd nie dostrzega jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby podważyć pochodzenie tych dokumentów od wymienionych w nich osób. Oceniając ich wartość dowodową należy jednak stwierdzić, że są niewystarczające dla stwierdzenia istnienia wierzytelności wobec pozwanej w wysokości wskazanej w pozwie.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo, jako niezasadne, podlegało oddaleniu w całości.

Treść art. 339 § 2 k.p.c. upoważnia Sąd do przyjęcia za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W niniejszej sprawie Sąd powziął wątpliwości dotyczące związania się przez pozwaną umową pożyczki z pierwotnym wierzycielem, oraz kwestii objęcia ewentualnej wierzytelności wobec pozwanej późniejszą umową przelewu. Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie usunęło wątpliwości Sądu w tym przedmiocie.

Z treści pozwu, a w zasadzie z listy dowodów należy przyjąć, że powód dochodzi roszczenia z umowy pożyczki zawartej za pośrednictwem sieci Internet. Pozew nie wskazuje jednak, w jaki sposób miało dojść do zweryfikowania danych pożyczkodawcy oraz do samego zawarcia umowy. Dla uzasadnienia swoich twierdzeń w tym zakresie, powód nie załączył żadnych dowodów, w szczególności wymienionych w liście dowodów pkt. 1-5. Brak zatem jakichkolwiek dokumentów, które potwierdzałyby, że pozwana złożyła jakiekolwiek oświadczenie woli mogące być podstawą zobowiązania z (...) Sp. z o.o. czy to w formie pisemnej, czy innej oraz że na podstawie tego zobowiązania uzyskała jakiekolwiek środki pieniężne.

Nie budzi wątpliwości, że zawieranie umów za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość jest dozwolone w obrocie prawnym. Nie jest ono wyłączone przez art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim i art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki. Jednakże strona będąca profesjonalistą, obowiązany do podwyższonej staranności w obrocie prawnym, powinna być świadoma ograniczeń dowodowych wiążących się z taką formą zawarcia umowy i uzyskać, a następnie przedstawić dowody złożenia oświadczenia woli przez pożyczkobiorcę. Powód, który powołuje się na nabycie wierzytelności w wyniku cesji powinien bowiem wykazać wszelkie okoliczności, które obciążałyby pierwotnego wierzyciela, gdyby to on wytaczał powództwo.

Sama umowa sprzedaży wierzytelności pomiędzy powodem a (...) Sp. z o.o. stanowi natomiast dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. będący dowodem tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Stanowi zatem dowód wyłącznie tego, że pomiędzy (...) sp. z o.o. a powodem została zawarta umowa przelewu bliżej nie określonych wierzytelności. Dokument ten nie może zastąpić dowodu na okoliczność zawarcia

umowy, z której miałyby wynikać roszczenie wobec pozwanej, skonkretyzowane w pozwie co do wysokości i terminów wymagalności.

Należy w tym miejscu wskazać, że sama beczynność pozwanej w toku procesu nie mogła oznaczać uwzględnienia powództwa. Wyrok zaoczny stwarza zagrożenie dla tzw. zasady prawdy materialnej, dlatego też przy jego wydawaniu należy zachować szczególną ostrożność. Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (vide wyrok SN z dnia 20 października 1998 r., I CKU 85/98, Lex nr 1216211).

Powyższe oznacza, że Sąd może, a nie musi uznać okoliczności przytoczonych przez powoda za prawdziwe, a z kolei przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych, nie zwalnia sądu od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądanie pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza przepisów prawa. Ponadto, niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73).

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.